

Sharon J. Bolton

Tak to je,
tak to bude

Sharon J. Bolton

**Tak to je,
tak to bude**

2016

Copyright © 2013 by Sharon J. Bolton
Translation © 2016 by Martin Verner

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu LIKE THIS, FOR EVER,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, Londýn 2013,
přeložil Martin Verner
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Naďa Hloušová
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Emil Křížka
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2016

ISBN 978-80-7498-172-2

Věnováno Halovi,
jenž je předobrazem snad každého dítěte v této knize;
a jeho kamarádům, kteří tak ochotně spolupracovali.

Nevíte-li, že této noci, když odbíjí se půlnoc,
všichni zlí duchové celého světa tropí své rejdy?

Bram Stoker, Drákula
(překlad J. F. Khun,
Nakladatelství Emila Šolce
v Praze-Karlíně, 1919)

Úvod

„Říká se, že když říznete do mladého masa, je to, jako byste zakrojili do měkkého másla.“

Terapeutka několik vteřin mlčela. „A je to pravda?“

„Ne, je to úplná blbost.“

„Jak byste to tedy popsala vy?“

„Fakt je, že nejdřív to jde snadno. Proniknutí kůží, první kapky krve. Když je nůž dostatečně ostrý, udělá všechnu práci prakticky za vás. Obtížné to začíná být až potom.“

„Umím si to představit.“

„Za prvé, tělo vzdoruje. Od prvního okamžiku, kdy do něj říznete, se snaží zahojit. Krev se začne srážet. Cévy, žíly a bůhvíco ještě se uzavírají. Kůže produkuje tu odpornou lepkavě žlutavou věc, z níž se nakonec stane strup. Po prvním říznutí to opravdu není nic snadného.“

„Zdá se, že pro vás byl do značné míry zásadní ten první řez, jestli to chápu správně.“

Pacientka přikývla. „Rozhodně. Když se nůž dotkl kůže, v hlavě mi hučelo až k nevydržení – měla jsem pocit, že mi

pukne lebka. Ale pak se objevila první krůpěj krve, potom další a už začala prýštit.“

Pacientka se dychtivě předklonila, jako by zpověď, když už s ní jednou začala, musela dokončit.

„Povím vám, jaký je to pocit – je to, jako když se začne snášet první sníh, jako když první zimní chumelenice přikryje všechno bílým přikrovem. Celý svět zkrásní a ponoří se do ticha. Krev má úplně stejné účinky jako sníh. Bolest je náhle ta tam, veškeré hučení v hlavě ustane. Jako bych se po tom prvním říznutí přenesla do jiné dimenze. Někam, kde je konečně klid a mír.“

Terapeutka potichu, téměř s omluvným výrazem, zaklapla notes. „Už budeme muset končit,“ řekla. „Ale moc vám děkuji, Lacey. Myslím, že jsme se konečně někam pohnuly.“

ČÁST PRVNÍ

1

Čtvrtek, 14. února

Smutek v něm dřímá odjakživa. Jako tupý tlak v hrudi, hořká pachut' v ústech, váhavý vzdech při každém druhém vydechnutí. Většinou se snažil předstírat, že ho necítí, a jak rostl, na jeho přítomnost si zvykl. Ale jakmile trochu polevil a soustředil se na něco důležitého, šup a byl tu znovu. Jako přízrak číhající pod postelí. Hluboký, vytrvalý smutek.

Barney čekal, dokud Big Ben neodbije počtvrté, aby bylo přesně osm. Teprve pak hodil dopis do poštovní schránky. Udělal všechno, jak měl, a jeho smutek na okamžik pominul. Tentokrát by to mohlo vyjít.

Důležitý úkol byl splněn, což ho uklidnilo, takže si zase začal všimnout věcí kolem sebe. Na nejbližší kandelábr někdo připevnil plakátek. Byl z tvrdého papíru velikosti A4. Většinu plochy zabírala fotografie pohřešovaných desetiletých dvojčat Jasona a Joshui Barlowových. Oba chlapci měli modré oči a spíše světlé vlasy. Jedno z dvojčat se na snímku smálo,

už dospělé zuby nepohodlně směstnané v ještě dětské tváři; druhé se tvářilo vážně. V popisu stálo, že oba kluci měří 140 centimetrů a na svůj věk jsou hubení. Od ostatních tisíců podobných chlapců, kteří žili v jižním Londýně, se ničím nelišili. Nelišili se ani od dvou, možná tří hochů, kteří už zmizeli před nimi.

Někdo ho pozoroval. Barney to vždycky poznal. Byl to jen dojem – nic fyzického, jako například mrazení v zádech, lechtání v žaludku – doprovázený neodbytným pocitem, že je někdo poblíž. Že mu někdo kouká přes rameno. Vždycky, když něco takového cítil, zvedl hlavu a nachytl například tátu s tím jeho zvláštním zadumaným úsměvem. Tvářil se přitom, jako by pozoroval něco fascinujícího, a ne jen svého jedenáctiletého syna. Nebo to byla učitelka, paní Greenová, s vyčítavě povytaženým obočím, protože ho přistihla, jak se zase myšlenkami toulá kdovíkam.

Barney se ohlédl a uviděl, jak si za výlohou trafiky pan Kappur ťuká na hodinky. Odrazil se tedy a plavným skluzem se vydal ke vchodu do obchodu.

„Už jsi měl být dávno pryč, Barney,“ řekl pan Kappur. Tu též větu mu opakoval den co den už několik týdnů. Barney otevřel vysoký chladicí box a natáhl se po plechovce s colou.

„Padesát pencí minus deset procent jako sleva pro zaměstnance,“ hlásil jako obvykle pan Kappur. „Dáš mi, prosím, čtyřicet pět pencí.“

Barney mu podal obnos a zastrčil plechovku do kapsy. „Máš teď namířeno rovnou domů?“ zajímal se trafikant, ale jeho poslední slova zanikla v zacinkání zvonku nade dveřmi.

Barney se ohlédl. „Tak zas ráno, pane Kappure,“ usmál se a zapnul si bundu skoro až ke krku.

Vyrazil na kolečkových bruslích podél řeky. Jak nabíral rychlost, začalo to od vody pěkně foukat, deštěm zmáčený chodník se ještě celý leskl. Ve vzduchu se vznášel zápach výfukových zplodin. Tenhle odér v něm spolu s vlhkem vyvolával neodbytný pocit, že ho řeka pronásleduje. Představoval si, jak se vylévá z říčního koryta, razí si cestu podzemními štolami, kanály a vpustěmi a prosakuje do celého města. Kdykoliv se ocitl v její blízkosti, nedokázal se oprostit od pocitu, že pod ulicemi proudí černá voda. Její postup je tak nenápadný, tak obezřetný, že ho nikdo nevidí, dokud není pozdě. Jednou o svém svíravém strachu pověděl tátovi. Ten se mu jen vysmál. „Myslím, že jsi neval v úvahu několik základních fyzikálních pravidel, Barney,“ řekl. „Voda nemůže téct do kopce.“

Barney o tom už nikdy znovu nemluvil, ale věděl naprosto jistě, že v některých případech voda do kopce teče. Viděl plno obrázků Londýna sužovaného povodněmi, četl spoustu článků o tom, jak říční koryto nebylo schopné pojmout jarní přílivové vlny doprovázené silnými spodními proudy. Voda, vědoma si jedinečné možnosti, se vylila přes nábřežní zdi a valila se londýnskými ulicemi jako lítý dav.

Mohlo by k tomu dojít. Na Chilternské pahorkatině leží sníh. Jak bude tát, voda bude stékat drobnými přítoky do Temže, jejíž koryto se cestou k hlavnímu městu promění v dravý proud. Barney přidal na tempu a uvažoval, jak rychle by musel jet, aby povodni unikl.

Když dorazil ke komunitnímu centru, zdálo se, že je úplně opuštěné. Nikde nesvítilo jediné okno, dokonce i správce byl pryč, což znamenalo, že je už po deváté. S nejistým po-

citem doprovázeným obvyklými obavami se podíval na hodinky. S panem Kappurem se rozloučil po osmé. Trafika byla vzdálená deset minut jízdy na kolečkových bruslích. Stalo se to tedy znovu. Čas někam nevysvětlitelně zmizel.

Zpoza zdi se ozývaly hlasy a drnčení koleček po plechové rampě. Ostatní na něj čekali na dvoře, ale Barney náhle ztoulil být doma. Dřív nebo později by o těch časových nesrovnalostech měl někomu povědět – radši dříve, když bude mít dost rozumu, a to on přece má, ne? Všichni to tvrdí, i když dodávají, že někdy se chová jako pěkný pako.

Z dálky k němu doléhal smích. Měl pocit, že dokonce zaslechl své jméno. Přemohl tedy obavy a vydal se za roh. Budova komunitního centra bývala kdysi malou továrnou. Byla vystavěna ve viktoriánském stylu a obklopovalo ji množství přístaveb. Uprostřed byl vyasfaltovaný plácek a celý areál obepínala vysoká cihlová zeď zakončená kovovým plůtkem. Uvnitř hlavní budovy sídlila knihovna, dětský koutek pro předškoláky, družina pro větší děti a klub pro mládež. Právě tam Barney s kamarády několikrát týdně chodil, a když komunitní centrum oficiálně zavřelo, celý areál patřil jen jim.

V úzké boční uličce našel Barney uvolněný kus plotu, chytil se ho a chystal se přehoupnout přes zeď.

V tomhle městě tě pořád někdo sleduje.

Proč si na to vzpomněl právě teď? Proč si právě teď vzpomněl na školní besedu s místní policistkou? Vyprávěla jim, že si každý obyvatel Londýna může být jistý, že ho různé bezpečnostní kamery zachytí až několiksetkrát za den. Barney ale věděl, že v boční uličce ani v blízkém okolí žádné takové kamery nejsou. I to byl důvod, proč si jeho parta vybrala tyhle končiny.

Přelétl pohledem protější řadu domů, pátral po rozsvícených oknech, poodtažené zácloně, záblesku očí, které by ho utvrdily v tom, co stejně věděl – že ho někdo sleduje. Nic však neviděl.

Až na to, že ty oči tam někde byly. S vědomím nezvratné jistoty mu srdce stouplo až do krku. Co naplat, žije ve městě, kde během posledních několika měsíců zmizelo pět kluků jeho věku. K jeho smůle bydlí dokonce v té části Londýna, odkud všech pět pocházelo. A ačkoliv nikoho nevidí, někdo ho pozoruje.

Barney se protáhl kolem uvolněného kusu plotu i s bruslemi na nohou. I když věděl, že takhle to dělat je hloupé, adrenalin a odhodlání mít to co nejrychleji za sebou vykonaly své. Uháněl pryč. Jde o to, na které straně zdi ty oči jsou. Sledují ho z továrny, nebo z ulice? Odděluje ho od nich vysoká viktoriánská zeď se zábradlím, nebo ho naopak vězní na nesprávné straně? V okamžiku, kdy si uvědomil, že možná udělal největší chybu svého krátkého života, se mu obsah žaludku proměnil v ledový kámen.

Ostatní teď neslyšel. Byl tu jen on, jedenáctiletý kluk, vysoká zeď a dvojice neviditelných očí.

Přesně na půli cesty mezi ním a vyasfaltovaným dvorkem stála indiánská vesnička: pět malých vigvamů, v nichž si přes den hrály menší děti. Dokonce i za denního světla se nedokázal zbavit pocitu, že ho z jejich temných útrob někdo – třeba i jen zatoulané batole – pozoruje. Večer se poblíž indiánských vigvamů zdržoval vysloveně nerad. Musel zkontrolovat každý potměný stan jeden po druhém, než se vydal dál. Nic.

Nic, co by viděl.

Za vigvamy se nacházela část zdi, která byla ze strany komunitního centra pomalovaná. Piráti odění v šarlatu, pohledy upřené k příslibu vzdáleného pokladu, ruce svírající zábradlí galéry zmítající se na rozbouřeném moři. Za denního světla bylo zjevné, že stěna je omšelá, malba se na některých místech dokonce odlupovala. Ve tmě a oranžovém svitu pouličních lamp však ožívala. Vzrostlá zeleň pnoucí se okolo vrat dodávala výjevům hloubku a za vysokými stromy se skrývalo zdání tajemna. Hvězdné nebe za skateboardovou rampou se zdálo být nekonečné. V nepřítomnosti slunečních paprsků, které by daly věci přiměřený řád, to vypadalo, že ho pozorují dokonce i samotní piráti.

Konečně. Od rohu továrenské budovy už zahlédl čtvercový půdorys plácku, který představoval hlavní část dvora. Jeho úleva byla doslova hmatatelná. Na horní hraně skateboardové rampy seděly mlčky čtyři postavy. Jeho nejlepší kámoš Harvey, pak Sam a Hatty, spolužáci z Harveyovy třídy, a konečně Lloyd, který byl o několik let starší. Ve světle pouliční lampy se zdálo, že jsou všichni oblečení do černého. Barney zachytil odlesk očí jednoho z kluků, který zrovna pootočil hlavu. Rozeznával také světýlka žhnoucích cigaret. Když viděl, že je parta v pohodě a baví se stejně jako vždycky, trochu se uklidnil. Protentokrát ho instinkty vyplašily úplně zbytečně.

V tom okamžiku se mu přímo nad hlavou ozval nečekaný rachot. Pak někdo seskočil dolů a chytil ho pod krkem.

2

Obě děti vypadaly rozkošně. Ležely na boku, lehce stočeny do klubíčka, za sebou. Chlapec vpředu jako by si protahoval prsty, když mu první sluneční paprsky a biologické hodiny napověděly, že by měl vstávat. Ani v podivném přítomí policejního stanu nevypadal jako mrtvý. Stejně tak jako jeho dvojče, tulící se k němu zezadu, ruku bezstarostně přehozenou přes bratrovu hrud.

„Šéfe!“

Dana sebou trhla. Už už natahovala ruku v rukavici k blíže ležícímu chlapci, kterému visel vlhký pramen vlasů přes čelo. Chystala se mu jej odhrnout z očí, jako by to udělala jeho matka. Chtělo se jí pohladit je po hlavě, přetáhnout jim deky přes ramena, aby jim nebyla v noci zima, a lehce je políbit na tvář.

Zbláznila se? Žádné děti nemá, mateřské pudry s ní nikdy necloumaly. To musí narazit na zavražděná desetiletá dvojčata, aby se v ní probudily?

„Šéfe,“ zopakoval jediný další živý člověk ve stanu, těl-

natý muž s řídnoucími rezavými vlasy a nevýraznou bradou. „Brzy přijde příliv. Musíme je odsud rychle dostat.“

Detektiv inspektor Dana Tullochová z Lewishamského zvláštního vyšetřovacího týmu dovolila seržantu Neilu Andersonovi, aby jí pomohl vstát. Vylezli z policejního stanu na vzduch, do prostředí prosyceného vůní soli a zápachem tlející vegetace a výfukových plynů, které na Temži doprovázelo každý noční příliv. Na Tower Bridge se zástup přihlížejících zavlhl očekáváním. Bleskl fotoaparát, někdo si pořídil jejich snímek.

Když s Andersonem vyklidili pole, na jejich místo nastoupili jiní. Pracovali rychle. Bude trvat jen něco málo přes půl hodiny a celá oblast se ocitne několik desítek centimetrů pod vodou. Oba detektivové se vydali po písčitém břehu k nábřežní zdi.

„Přímo pod Tower Bridge,“ řekl Dana a pohlédla k mohutné ocelové stavbě. „Na jednom z nejkoničtějších londýnských míst, nemluvě o tom, jak je frekventované. Co si vůbec myslí?“

„Je to drzej parchant,“ přisadil si Anderson.

Dana vzdychla. „Kdo byl na místě činu jako první?“ zeptala se.

„Pete,“ odpověděl Anderson a rozhlížel se. „Ještě před minutou tady byl.“

Dana sledovala, jak přicházejí další kriminalisté a technici. Opatrně sestupovali po Horselydown Old Stairs, příkrých betonových schodech, které v těchto místech představovaly jediný přístup na úzký říční břeh.

„Vraždí je rychleji, Neile,“ řekla. „Předtím jsme je nikdy nenašli takhle brzy.“

„Já vím, šéfe. Tamhle jde Pete.“

Konstábl Pete Stenning, jednatřicetiletý, vysoký a pohledný detektiv s tmavými vlnitými vlasy, k nim sbíhal po schodech.

„Co nám můžete říct, Pete?“ zeptala se ho Dana, když se k nim připojil.

„Ve 20:15 je objevil místní květinář,“ hlásil Stenning. „Právě jsem s ním mluvil. Měl náročný den, protože je svatého Valentýna a zítra ho čeká velká svatba, takže s pomocníky pracoval do pozdního večera. Potřeboval pauzu na cigáro a uprostřed davu na ulici by vzbuzoval nevoli, tak se vydal po náplavce a dolů po horselydownských schodech. Říká, že pohled na řeku ho uklidňuje a není na něj vidět, když se chce vychcat. To je jeho výraz, ne můj.“

„A tak je našel?“

„Bylo tam dost světla z Brewhouseu a zpředu od mostu, ačkoliv říká, že si nebyl jistý, co vidí, dokud nesešel až dolů na pláž. A abych předešel vaši otázku, ničeho jiného si nevšiml. Jeho výpověď potvrzují dvě ženy z květinářství.“

„Napadá někoho, jak je sem vrah dopravil?“ zeptal se Anderson.

„Mohl přijet po vodě,“ uvažoval Stenning, „ale osobně bych o tom pochyboval. Je zatraceně obtížné připlout sem na člunu za takhle nízké vody.“ Máchl rukou k říčnímu břehu. „Zrovna tady jsou pod vodou zbytky viktoriánské nábřežní zdi,“ pokračoval. „Kdybyste na ně najeli lodí příliš rychle, ve lice pravděpodobně byste šli ke dnu.“

„Tedy po silnici?“ řekla Dana.

„Je to mnohem pravděpodobnější,“ souhlasil Stenning. „Něco byste ale měli vidět,“ pokračoval. „Jen o kousek dál pod mostem.“

Dana s Andersonem následovali Stenninga do stínu, který vytvářel Tower Bridge, a snažili se nevnímat natažené krky a zvědavé pohledy jen několik metrů nad jejich hlavami. Vzápětí se veškerá pozornost přesunula z vyšetřovatelů k malým černým vakům, které policisté vynášeli ze stanu. Odváželi chlapce. Ze zástupu se ozvalo několik zlostných výkřiků, jako by za to, co se těm klukům stalo, mohli zřízenci pohybující se po písčitém říčním dně.

Pod mostem uniformovaní policisté prohledávali krátký úsek břehu, který ještě zůstával přístupný. Malý kus byl obehnan policejní páskou. Stenning do záboru posvítíl baterkou.

„Otisky stop?“ nevěřil Anderson svým očím.

„Velké boty připomínající holínky,“ upřesnil Stenning. „Zdá se, že mají stejný vzorek jako ty, co jsme našli v Bermondsey. Jde ale o to, že vrah vůbec neměl důvod chodit až sem. Koukněte se.“

Ukazoval zpátky ke schodům.

„Snesl je dolů po schodech a pak s nimi šel ještě několik metrů po pláži, aby je položil tam, kde jsme je našli. Chtěl to provést, jak nejrychleji to bylo možné. A přesto se pak vydá až sem. Zajde si – řekněme osm metrů –, aby tu zanechal otisky.“

„Navíc na jediném kousku písku, který tu v okolí vidím,“ dodala Dana.

„Moje řeč,“ přitakal Stenning. „Na šterku a kamení by žádné otisky nezanechal. Takže se vydá na písčité pláček, který je navíc příhodně zastíněný mostem a krytý před deštěm. Chtěl, abychom je našli.“

„Drzej parchant,“ zopakoval Anderson.

„Koho tím myslíte, seržante? Jeho, nebo mě?“

Tak to je, tak to bude

„Oba. Jste ochotný zajet s těly na patologii?“

Stenning ochotný byl, takže se vydal za pohřební dodávkou, která odvážela chlapce na patologii.

„Půjdu od jedněch dveří ke druhým, jestli souhlasíte,“ navrhl Anderson.

Dana přikývla. Anderson nesnášel nečinnost, byť by mělo jít jen o několik minut.

„Někdo určitě něco viděl, i když to třeba ještě vůbec netuší,“ uvažoval. Už se sbíral k odchodu, ale ještě se ohlédl přes rameno. „Co se děje, šéfe?“ zeptal se, když viděl Danin výraz.

Měla by mu říct, že nic, že je v pohodě. Vyšetřovací tým potřebuje, aby byla ve formě.

„Tahle vražda mě vyděsila, Neile.“

Podíval se na ni, přimhouřil oči. „Vy jste přece ta, kdo chytil posledního sériového vraha, novodobého Rozparovače,“ řekl. „Vsadil bych se, že on se bojí víc.“

Anderson se nerozpakoval říkat to, co považoval za správné, i když to znělo jako banální klišé.

„Rozparovače dopadli Mark s Lacey,“ odpověděla. „Já jen slízla smetanu. A Rozparovač mě ani na okamžik neděsil tak, jako tenhle vrah. Čtyři kluci za dva měsíce. A další se pohřešuje. Navíc zrychluje. Unáší je v kratších intervalech a vraždí je po kratší době. Kolik času zbývá do dalšího případu?“

3

Jakmile mu cizí prsty sevřely krk, Barney upustil plechovku coly, podjely mu kolečkové brusle a málem upadl. Čísi silné ruce ho musely podepřít.

„Klídek, Barney. Snad sis necvrknul do kalhot.“

Kurva-kurva-kurva! Barneymu se chvěl každý nerv v těle a řinul se z něj pot. Uvažoval, jestli mu to, že se potvrdilo jeho tušení, poskytuje dostatečnou útěchu, protože si připadal jako úplný blbec. Na co si to, krucinál, ten Jorge hraje?

„Blbče,“ vysoukal ze sebe.

Jorge, starší brácha jeho nejlepšího kamaráda a zároveň neoddiskutovatelný vůdce party, se skrýval na střeše přístřešku pro kola. Barney, aby zamaskoval, že je celý rudý a má kapičku u nosu, se shýbl pro pomačkanou plechovku coly. „Jak dlouho ses tam nahoře schovával?“ zeptal se, když si otřel nos do rukávu a narovnal se.

„Pár minut.“ Jorge se ani nesnažil skrýt své pobavení. „Zahlídnul jsem tě na rohu.“

Jasně. Nádech, výdech. Je tma, možná si nikdo nevšim-

ne, jak má zpocené čelo. Díkybohu, že se nepomočil. „Byls na zkoušce?“ zeptal se a snažil se, aby jeho hlas zněl normálně.

Jorge přikývl. „Máma mi psala, že se mám cestou zastavit pro Harveyho. Tak pojďme.“

Jorge naskočil na skateboard a vyrazil za ostatními. V jeho stopě jako by se vznášel neuvěřitelný přetlak energie, s nímž si sotva uměl poradit i on sám. Harvey si poslední dobou stěžoval, že se Jorge vrací ze zkoušek úplně vybuzený. Že mu trvá několik hodin, než se uklidní. Jestli běžně předvádí něco podobného jako teď, pak se Barney Harveyemu nediví, že je na bráchu našťvaný.

Celá partička sledovala, jak se nejprve Jorge a potom Barney blíží k rampě.

„Máš zelený vlasy,“ konstatovala Hatty při pohledu na Jorgeho.

Ten pohodil hlavou a prohrábl si obvykle stříbřitě blondátého ježka. „Už to chtělo nějakou změnu,“ pronesl, jako by bylo naprosto normální, že čtrnáctiletý kluk řeší účes. „Zelené vlasy se hodí k zelenému kostýmu. Budou mi na něj lepit taky zelené listí. Ti druzí dva jsou pěkně našťvaní, protože mají tmavé vlasy a nevypadá to na nich tak dobře.“

Jorge se chtěl stát hercem. Před několika měsíci se úspěšně zúčastnil konkurzu na jedno představení na West Endu. K jeho nelibosti musel alternovat ještě se dvěma dalšími kluky, protože mu bylo teprve čtrnáct. Ti dva ovšem, pokud bylo možno Jorgemu věřit, neměli ani zlomek jeho talentu.

„Propásl jsem něco?“ zeptal se Barney s vědomím, že tu měl být už před hodinou.

„Ne,“ odpověděl Harvey. „Lloyd vyhrál turnaj v šipkách,

ale pak Sam trefil Toma Rogerse do zadku a bylo nám naznačeno, že máme laskavě vypadnout.“

„Nemůžu vás nechat bez dozoru ani pět minut,“ povzdechl si Jorge.

„Máme oficiální zákaz?“ zeptal se Barney.

„Říkali, že o nás nechtěj slyšet do konce týdne,“ řekl Lloyd, tmavovlasý kluk s velkýma očima, který chodil do stejné třídy jako Jorge. „Pak nám doporučili, abychom šli rovnou domů a nepotloukali se nikde po okolí.“

„Jako třeba tady?“

„Jo,“ připustil Lloyd a tvářil se přitom naprosto vážně. „Zrovna tady to platí nejvíc.“

Hatty bez jediného slova vstala a spustila se dolů z rampy. S výjimkou Barneyho byla asi nejlepší skejták z party. Vyjela na hranu na opačné straně a zastavila se u zábradlí. Lloyd, Sam a oba bráchové si prohlíželi poškozené kolečko na Harveyho skateboardu. Jediný Barney si všiml, že Hatty zvedla hlavu jako větvící pes, který zachytil stopu. Někam se dívala. Po několika vteřinách soustředěného pozorování se sebrala a přijela zpátky ke klukům.

„Hádejte, kdo tu je?“ řekla polohlasně.

Všichni zvedli hlavu, někdo se díval na Hatty, někdo se rozhlížel kolem a snažil se spatřit to, co ona.

„Kde?“

„Zase se ti něco zdálo, Hats.“

Barney se zadíval k přístavkům za cihlovou zdí, které teď sloužily jako skladiště. V ulicích jižního Londýna to nebylo nic neobvyklého. Na druhé straně silnice stály řadové domky, za nimi se tyčil mohutný opuštěný dům se slepými potměnými okny a fasádou zdobenou cihlovou bosáží. Zne-

hybněl, zamrkal, čekal, co zvláštního uvidí, rozostřoval zrak tak dlouho, dokud nerozeznával jen obrysy budov, kontury chodníku, horizont. Byl trpělivý, věděl, že obraz před ním se začne drobit, rozpouštět, až nabude těch nejjednodušších forem. Čekal, až naskočí ta správná šablona. Pak mu před očima vytane každá nesrovnalost. Taky že jo – byla tam, na pozadí cihlové zdi uviděl její bledou tvář, hladký tmavý kabát, který odrážel víc světla než okolí. Jak dlouho tam asi stála tentokrát? A pramenil jeho pocit, že ho někdo sleduje – než jej přerušil Jorge –, z její přítomnosti? Zamrkal, a viděl zas normálně.

„Stojí za tím červeným autem,“ řekl. „Je vidět jen hlava a ramena.“

„Je pošahaná!“

„A co vůbec chce?“

„Úchylačka, šmíruje děti. Myslím, že bysme měli zavolat benga.“

„Sama je policajtko,“ řekl Barney. „Tajná.“

Rozhostilo se ticho. „Víš to jistě?“ zeptal se Jorge.

Barney přikývl. „Bydlí hned vedle nás,“ řekl. „Myslím, že se jmenuje Lacey.“

„Tak co tu dělá? Hlídá tě?“

„Sotva ji známe,“ odpověděl Barney a věděl, že by měl doma pěkný průšvih, kdyby řekla tátovi, kde se večer toulá.

Jorge vstal, natáhl krk a zadíval se přímo na policistku. Ta je pozorovala dál. Jorge se ušklíbl.

„Do hajzlu!“ zaklela Hatty drsně.

„Co je?“ všichni odvrátili zrak od policistky a podívali se na jedinou dívku v partě.

„Ztratila jsem náušnici,“ řekla a odhrnula si vlasy z drob-

ných uší. V jednom měla malý cvoček v podobě lístku. V druhém nic.

„Nehýbej se,“ řekl Barney a natáhl ruku. Nikdy necítil tak jemného jako Hattyiny vlasy. Snad kromě kožichu dlouhosrstých králíků v obchodě se zvířaty. Jak se dotýkal jejích vlasů, dole v žaludku mu zvláště mravenčilo, až musel přeshlápnout z nohy na nohu. Našel ji! Mezi prsty držel drobnou zlatou věc, kterou upustil do Hattyiny nastavené dlaně. Nebyla to celá náušnice, jen její část.

„To je jen puzeta,“ řekla Hatty. „Do hajzlu, ta náušnice může být kdekoliv.“

„Poskoč,“ radil jí Jorge. „Asi ti někam zapadla.“

Jak Hatty poskakovala, plechová konstrukce se rozdrncela a začala dunět. Barney sjel z horního okraje rampy dolů, svůj pohyb několikrát zopakoval. Po ztracené náušnici nebylo ani památky.

„Musím jít,“ řekl Sam. „Ještě namám hotovej ten blbej popis exkurze.“

Hatty oznámila, že také odchází.

„My tě s Harveym doprovodíme,“ řekl Jorge, když brácha sjel dolů a připojil se k Barneymu. „Víš, že tu obchází ten úchyl, ne?“

„Ten úchyl vraždí kluky,“ odpověděla Hatty, ve tváři čitelně zklamání ze ztráty náušnice. „Co se tím snažíš naznačit?“

„Čemu jsi na větě ‚Přiveď bráchu rovnou domů‘ nerozuměl?“

Celá parta byla rázem na nohou, leknutím téměř poskočili. Všichni byli tak zaměstnaní pozorováním policistky, jež je sledovala zpoza brány, že úplně přehlídli ženu, která se objevila na dvoře. Nevšiml si jí ani Barney.

„Jak ses dostala dovnitř?“ divil se Harvey a pohledem zkoumal vrata.

„Jorge je těžší než já,“ odpověděla drobná světlavá žena, „a o kousek větší. Když se dokáže protáhnout dírou v plotě on, zvládnou to taky.“ Rozhlédla se po dvoře, vysokých zdech, tmavých budovách, vratech. „Proč mám pocit, že už bys tu dávno neměl být?“

„Říkalas, že budeš pracovat,“ bránil se Jorge.

Jorgeova a Harveyova matka byla fotografka na volné noze. Když jí zavolali z redakce tiskové agentury, pracovala někdy i přes noc. V takovém případě je hlídala jejich stará babička. Táta, který byl válečným zpravodajem BBC, zemřel dřív, než se narodil Harvey.

„Už mám hotovo,“ odpověděla matka. „Takže díky tomu se můžu zúčastnit téhle malé noční párty, která právě končí. Dobrou noc. Všichni alou domů.“

Děti se rozloučily a bráchové se vydali v patách matky přes dvůr k domovu. Připojila se k nim i Hatty.

„Jdeš?“ zeptal se Lloyd Barneyho.

Barney přikývl. „Táta by mě seřval, kdybych přišel moc pozdě,“ řekl. „Jen se ještě rychle porozhlídnu po Hattyině náušnici. Tak se měj.“

Barney osaměl. Ještě naposledy objel celé nádvoří, indiánské vesnici se ovšem obloukem vyhnul. Dřívější déšť všechno spláchl do drobné stružky, kudy odtékala voda do kanalizace. Zvolna se vydal podle ní až k vpusti do podzemí. Na kanalizační mřížce se zachytávaly různé odpadky a nečistoty. Barney se zastavil a opět rozostřil pohled. Vytvořit neostrou šablonu bylo v noci obtížnější a trvalo to déle. Ale po chvíli se mu to podařilo. A uviděl ji. Ležela zachycená za okraj

obalu od tyčinky Mars. Sehnul se, zvedl obal a uvolnil Hattyinu náušnici.

Celý rozradostněný se rozhlédl kolem. Na okamžik úplně zapomněl, že všichni už odešli. Ještě nikdy nezůstal v komunitním centru sám. Takhle o samotě si náhle uvědomil, jak jsou zdi vysoké a jak stíny mezitím potemněly. Z protější stěny se na něj díval namalovaný obličej dlouhovlasé dívky. Seděla na skalisku uprostřed oceánu. Usmívala se na něj, ovšem nikoliv šťastně. Její podivné zelené oči jako by naznačovaly, že zná tajemství a jen čeká na příležitost, aby se o něj mohla podělit.

Náhle mu za zády něco zašustilo a Barney div nenadskočil leknutím. Vítr, který obvykle zadržovaly vysoké zdi, pronikl čerstvým poryvem dovnitř. Byl nejvyšší čas vypadnout. Vydal se ze dvora k hlavní ulici. Když pojedou rychle, možná ještě Hatty dostihne, a jestli budou sami, náušnici jí vrátí. Jemně jí jí vsadí do ucha.

„Barney!“

Znovu sebou trhnul, jako by ho zasáhl blesk. Nevšiml si, že se k němu blíží policistka, úplně na ni zapomněl.

„Ahoj,“ pozdravila ho, když k němu došla. „Jdeš domů?“

Přikývl.

„Měli byste chodit společně,“ pokračovala. „Je už hodně tma.“

„No jo,“ připustil. Dokázal zpomalit a jet vedle ní, ačkoliv dlužno přiznat, že pěkně štrádovala. Byla vyšší než on, štíhlá, s vlasy sepnutými do ohonu. Zdálo se, že o svůj vzhled moc nedbá. Na druhou stranu vždycky vypadala pěkně.

„Máte službu?“ zeptal se už na ulici.

„Ne,“ odpověděla. „V tuhle chvíli nepracuju. Jsem na nemocenské.“

Nenápadně se na ni kouknul. Nijak nemocně nevypadala. Za prvé, každé ráno chodila běhat. Slýchal ji, jak odchází, když on se chystal do trafiky. A oba se často vraceli domů současně. Někdy ji také vídal na kole, se sportovním pytlek přes rameno. A večer často odcházela z domova pěšky a přicházela pěkně pozdě.

Došli na roh a Barney pocítil kraťoučký záchvěv vděku, že není sám. Tenhle úsek neměl vůbec rád. Musel projít kolem starého domu. I když dům byl z bezpečnostních důvodů obehnan ohradou a všechny dveře i přízemní okna měl zabedněné, Barney se nemohl zbavit pocitu, že uvnitř někdo může číhat a vyčkávat, aby na něj skočil.

„Z tohoto baráku mívám husí kůži,“ řekl.

„Měl bys ho vidět uvnitř,“ odvětila. „Než byla okna pořádně zatlučena, lezly do něj děti a bezdomovci. Často jsme sem k němu vyjížděli.“

Zabočili za roh a starý dům zůstal za nimi.

„Barney, já vím, že mi do toho nic není,“ začala, „ale nejsem si úplně jistá, jestli je bezpečné, abyste v téhle době zůstávali s kámoši venku i po setmění.“

„Držíme se pohromadě,“ odpověděl Barney. „Dáváme pozor jeden na druhého. A Jorgemu a Lloydovi je skoro patnáct.“

Očekával, že Lacey namítne, že byl sám, když za ním přišla, a byl připravený odpovědět, že je rychlý. Že by ho nikdo bez bruslí nechtyl a že umí jezdit jako blesk.

„V poslední době zmizelo pět kluků tvého věku,“ pokračovala. „Všichni žili poměrně nedaleko odtud.“

Sharon J. Bolton

„Co se jim stalo?“ zajímalo ho. „V televizi nikdy neřeknou, jak umřeli. Myslíte, že Barlowova dvojčata jsou taky mrtvá?“

„Doufám, že ne,“ pronesla hlasem, z něhož bylo víc než zřejmé, co si doopravdy myslí.

4

Dana kráčela sama po rychle se zmenšující písčité pláži a mířila k rozhraní vody a břehu. Když před více než rokem opustila rodné Skotsko a přestěhovala se do Londýna, zamilovala si pohled na noční řeku. Líbilo se jí, jak se jako hladký černý had klikatí mezi domy a odráží v sobě jen to, co je v tomhle městě nejkrásnější – světla, architekturu, barvy. Odteď jí místo poblíž Tower Bridge už navždy bude připomínat dvě malá bledá těla dvou chlapců, kteří měli na pláži spíš běhat a výskat, než aby byli odnášeni v černých plastových vacích. Vytáhla z kapsy telefon.

„Haló?“ ozval se ze sluchátka hluboký mužský hlas s dialektem jižního Londýna.

„Ahoj. Kde jsi?“

Pomlka. „Zrovna jedu v autě. Parkuju, neřídím. Co se děje?“

„Byli to oni. Barlowova dvojčata. I když jsme to všichni tušili.“

Tiché zaklení. „Jsi v pohodě?“

„Jsem na cestě za jejich rodiči. Jejich matka, Marku...“

Další pomlka. „Chceš, abych přijel?“

Dana se v duchu pousmála, zavrtěla hlavou. „Ne,“ řekla. „Zvládnou to. Kam máš vlastně namířeno?“

Z telefonu se ozval povzdech. „Jsou věci, Dano, které bys radši neměla vědět.“

„Jak výstižné.“

Ticho.

„Co se děje?“

„Neměla bych to asi říkat,“ ozvala se Dana znovu, „a nikdo jiný se to nesmí dozvědět. Nemám ten nejmenší důkaz...“

„Tak už to vyklop.“

„Myslím, že to dělá žena.“

Ticho na jeden nádech. „Eh.“

„Žádný sexuální podtext, Marku. Žádná fyzická zranění, kromě smrtící rány. Jejich těla byla netknutá, našli jsme je stočená, jakoby spící. Jen pohled stačí – ach, neumím to vysvětlit – a člověk by si je zamiloval. Víím, že to zní praštěně, ale zdá se mi, že vrah je má svým zvráceným způsobem rád. Myslím, že jim nechce ublížit, jenom si nedokáže pomoci. Možná sama ztratila syna v jeho věku a něco ji nutí znovu si to prožívat jejich prostřednictvím.“

„Máš něco, kromě intuice, co by potvrzovalo tvou domněnku?“

„Ne.“

„V tom případě možná reaguješ jako každá žena tvého věku, když je konfrontována se smrtí dítěte, a přenášíš své pocity do vraha.“

„Ano, ale...“

„Ještě jsem neskončil. Na druhé straně, jak teorie potvrzuje, nemusí to být úplně mimo mísu. Je snadné vypracovat seznam kluků přibližně stejného věku, kteří v Londýně v posledních letech zemřeli v důsledku nadměrné ztráty krve, nebo jejich matky měly neobvyklé potíže s přijetím zprávy o jejich smrti. Mohlo by to být vodítko.“

„Jasně, můžu se na to podívat hned dneska v noci. Hele, už musím jít. Díky, Marku.“

Dana zavěsila a pod nohama uslyšela šplouchání vody. Během hovoru, který mohl trvat přibližně minutu, vystoupala voda zas o kus výš. Ustoupila a zavravorala, pak se sebrala a vyrazila ke břehu rychleji, než bylo nutné. Reflektory už byly pryč, většina lidí z pláže i z mostu zmizela. Opravdu si musela dávat pozor na cestu. Kdyby v noci na některé písčité pláži trochu sešla z cesty a uhodila se do hlavy, příliv by se o ni už postaral.

Oddechla si, teprve když vstoupila na první schod, na němž neulpívaly vodní řasy. Naposledy se ohlédla. V tuhle chvíli už bylo nemožné určit, kde končí písčité břeh a začíná voda, ačkoliv stále slyšela jemné šplouchání, jehož zvuk plíživě doléhal až k ní.

5

„Budete ty vraždy vyšetřovat, až se zas vrátíte do práce?“ zeptal se Barney, když zahruli do ulice, kde oba bydleli. Lacey se na kluka zadívala. Měl sice bezelstnou tvář a dětsky jemnou pleť, ale už za pár let se z něho stane muž. Jeho pohnutky byly naprosto průhledné. Běželo mu hlavou, že v očích ostatních členů party stoupne, když bude mít horké informace z průběhu vyšetřování – zvláště vražd, které se týkají dětí. Všechny lidi zajímají především případy, kdy se oběťmi mohou stát i oni.

Bylo jí Barneyho téměř líto, protože ho musela zklamat. „Ne, já na vraždách nedělám,“ řekla. „Moje práce není zdaleka tak vzrušující.“

Viděla, jak jí doslova visí na rtech a čeká, až mu řekne, co konkrétně dělá. Určitě doufá, že to bude něco okolo drog, prostituce nebo zásahové jednotky. Jak ale malému klukovi vysvětlit, že neví dokonce ani to, jestli se k policii ještě někdy vrátí?

„Ty i ta tvoje parta jste fajn,“ řekla. „Už jsem tě párkrát

pozorovala. Když je dobré světlo a svítí ze správné strany, hlavně na tu cihlovou zeď s hvězdami, vypadá to, jako bys lítal.“

„Kámoši z vás mají strach,“ řekl.

Ta věta jako by oba překvapila. Barney stiskl rty a na očích mu bylo vidět, jak se v duchu proklíná.

„A ty?“ zeptala se ho.

„Já ne,“ odpověděl po vteřinovém zaváhání. „Já vás přece znám.“

Zná mě. Tohle dítě, s nímž jsem mluvila sotva desetkrát, mě zná. Prokrista, vždyť ani já *sama* nevím, kdo jsem.

Barney se zastavil. „Je tu zas.“ Ztišil hlas a v tu chvíli připadal Lacey mnohem dospělejší. V jeho tónu však zaslechla něco znepokojivého. I ona se zastavila.

„Kdo tu je?“ zeptala se. Na druhém konci ulice kráčely dvě ženy, mířily ale opačným směrem. Před Barneyho domem taky nikdo nebyl.

„Ten chlap, co vás sleduje.“

Lacey se rázem rozlil v hrudi překvapivě mnohoznačný pocit strachu, utrpení i radosti. Přemýšlela, kde se ta směsice emocí bere, když všechny mají stejnou příčinu. „Jaký chlap?“ zeptala se, ačkoliv to věděla naprosto přesně.

„Ten, co sedí v autě před vaším domem,“ odpověděl kluk. „Co na vás tak často klepe.“

„Kde ho vidíš?“ divila se. „Nedívej se tam ani neukazuj, jen mluv.“

To dítě bylo chytré, okamžitě to pochopilo. „Je v zeleném autě na levé straně ulice šest – ne, sedm – aut od nás.“

Nutkáni ohlédnout se a ujistit se, že se nemýlí, bylo překvapivě silné. „Jaks ho, proboha, viděl?“

Barney pokrčil rameny, ošival se. „Já to prostě vidím,“ řekl.

„Jak to myslíš, že to prostě vidíš? Já ani nevím, že v ulici parkuje nějaké zelené auto, a ty o něm nejen víš, ale vidíš v něm sedět chlapa. Potmě.“

Vzdychl. „Barvy aut se odrážejí na mokré ulici,“ vysvětloval. „Jdou za sebou – stříbrné, černé, červené, další dvě stříbrná, bílá dodávka a pak to zelené.“

Teď na řadu aut určitě neviděl. Blokovala mu výhled. Jestli se nezmyšlil, má výjimečné nadání. Oplývá jedinečným pozorovacím talentem a vizuální pamětí.

„Do aut svítí pouliční lucerny,“ pokračoval. „Skrz většinu světlo prochází, jen v tom zeleném ho něco blokuje. Něco tmavého a neprůsvitného. Může to být jediné hlava a ramena. Člověk, co sedí uvnitř v zeleném autě. To je přece jasné.“

„Myslím, že bychom tě měli zaměstnat u Metropolitní policie,“ řekla Lacey.

Napětí v chlapcově tváři povolilo. „Vždycky jsem uměl najít ztracené věci,“ řekl. „Když jsem byl malý, uměl jsem nacházet v trávě čtyřlístky. Máma je sbírala a schovávala mi je do krabičky. Pořád je mám. Když něco ztratíte – třeba šperk nebo tak –, stačí když mi ukážete oblast, kde mám hledat, a já to pravděpodobně najdu.“

„Já mám hodně málo šperků,“ odpověděla Lacey. „Místo toho bys mi ale mohl dát čtyřlístek, až nějaký najdeš.“

„Já už je ale nenacházím,“ řekl a zvážněl přitom. „Vyrostl jsem z toho. Teď vidím jiné věci. Ztracené.“

Přešli na druhou stranu ulice a zastavili se před Barneyho domem. Ani jeden z nich se neohlédl po zeleném autě, ale chlapcovy oči neklidně těkaly. „Máte z toho člověka strach?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Ne, svým způsobem jsme kolegové. Vlastně spíš kamarádi.“

V Barneyho jedenáctileté tváři se objevil až příliš vědoucí výraz. Kamarádi? Obchází kolem a klepe jí na dveře, protože mu nebere telefony?

„Má o mě strach,“ pokračovala Lacey. „Jsem nemocná, víš. Prostě se mi teď nechce s nikým mluvit.“

Zasvěcený výraz v chlapcových očích teď vystřídal naprosto dětský údiv. „Kromě mě,“ řekl a usmál se.

Kupodivu jí nedalo žádnou práci jeho úsměv opřevzat. „Jo. Kromě tebe.“

Lacey mu už chtěla popřát dobrou noc, když ji napadlo podívat se do oken. Ve všech byla tma. Dokonce se nsvítilo ani v chodbě za dveřmi do domu.

„Je táta doma?“ zeptala se. Bylo po půl deváté. Děti jeho věku, ať už jakkoliv vyspělé, mají být tou dobou doma. Kdyby dostala na stanici hlášení, že se takové dítě courá venku, měla by povinnost to prověřit.

„Asi jo,“ odpověděl Barney. „Možná si někam odskočil. Nebo je možná v pracovně. Ta je na druhé straně domu, takže světlo není vidět.“

Už se jí ale nedíval do očí. Lhal. Věděl s jistotou, že otec není doma.

„Chceš, abych šla s tebou a počkala u vás, dokud se nevrátí?“ zeptala se a napadlo ji, že by tak muže v zeleném autě udržela v šachu o trochu déle. Možná by to dokonce vzdal a odjel domů.

Barney zavrtěl hlavou. „To je v pohodě,“ řekl. „Pravděpodobně je doma. Stejně půjdu rovnou do postele.“

„Máš telefon?“

Vytáhl mobil z kapsy a podával jí ho. „Ty ses říznul?“ zeptala se ho, ale telefon si nevezala.

Ve tváři se mu objevil zmatek, jako by nečekaně dostal prudký pohlavek. Rychle se podíval dolů a snad poprvé si všiml, že má prsty zamazané od něčeho, co vypadalo jako krev.

„Ble!“ S výrazem největšího hnusu si otřel ruku o bundu. Pak se otřásl. „To ne,“ řekl, „musel jsem do něčeho sáhnout.“

Lacey se usmála, vzala si od něj mobil a do kontaktů mu zadala obě svoje čísla – jak na mobil, tak na pevnou linku. „Jen pro případ, že bys mě potřeboval,“ řekla. Barney přikývl, odemkl a obrátil se, aby jí popřál dobrou noc.

„A než budeš něco jíst, pořádně si umyj ruce,“ zavolala na něj. Chlapec se díval za ni, na řadu zaparkovaných aut.

„Řekl bych, že už brzy bude klepat,“ pronesl a zmizel ve dveřích.

6

V domě byl nepořádek jako obvykle. Barney se rozhlédl a viděl, že na žulové kuchyňské desce se povalují zbytky od večere, okenní roleta je vytažená nakřivo, přes barovou stoličku visí tátův svetr, dvě zásuvky jsou nedovřené, kredenc skoro dokořán. V domě Robertsových poučka, že dospělí uklízejí po dětech, nějak neplatila.

Vstrčil ruce pod kohoutek a pustil na ně teplou vodu. Neřízl se, byl si tím naprosto jistý, ale ta lepkavá věc na prstech opravdu vypadala jako krev. Několikrát si je namydil a opláchl. Teprve pak se pustil do úklidu kuchyně. Pro mámu byly pořádek a čistota důležité; to byla jedna z několika mála věcí, na kterou si pamatoval.

U kuchyňského dřezu Barney nejprve vytáhl roletu, aby ji srovnal. Na trávník vedlejšího domu dopadalo světlo, což mu napovědělo, že Lacey je v zadní části svého malého bytu, v zimní zahradě.

Lacey mu může pomoci najít mámu.

Když umyl nádobí, vypustil vodu. Nechápal, proč ho to

nenapadlo už dřív. Policie hledá pohřešované lidi neustále. Ale kdyby někomu řekl, co dělá, přineslo by mu to smůlu a neuspěl by. Cítil to v kostech. Nemůže se s tím nikomu svěřit. A co kdyby to pověděla jeho tátovi?

Když všechno uklidil a umyl, vystoupal po schodech, které se v polovině lomily, do patra. Cestou ještě přesměřoval všechny telefonní hovory na svůj mobil. Když táta nebyl doma, nehodlal chodit dolů.

V horním patře jejich domu byla Barneyho ložnice, koupelna a kamrlík. Na stěnách kamrlíku byly dva obrovské plakáty: jeden zobrazoval sluneční soustavu a druhý umělecky ztvárněnou černou díru v mléčné dráze. Ne že by ho astronomie nějak zvlášť zajímala, tyhle dva plakáty byly ty největší, které v Amazonu měli. Sundal všech osm speciálních připínáček, které držely obrázky na stěně, a plakáty sroloval. Pod nimi se skrývaly výsledky jeho dvou pátrání. První se týkalo zavražděných kluků. Jejich fotografie zkopírované ze zpravodajských serverů byly až nahoře. O kus níž byla ke stěně připevněná mapa s řekou. Úzké barevné nalepovací papírky označovaly místa nálezů jejich těl. Barney nepředpokládal, že by táta jeho pátrání objevil, protože do jeho kamrlíku sotvakdy chodil, přesto byl opatrný a měl plán, co by v takovém případě řekl. Tvrdil by, že jde o školní projekt, který mapuje práci Metropolitní policie.

Prstem na mapě sledoval tok řeky. Začal až dole v Deptfordu, kde bylo nalezeno první tělo. Vrah postupoval proti proudu, přibližoval se. Barneyho prst se zastavil poblíž Tower Bridge.

Na protější stěně visela jiná rozměrná mapa, tentokrát zobrazovala celý Londýn i s předměstími. Právě teď pátral

v Haringey. Obálky, které dnes hodil do schránky, obsahovaly inzerát, jež vyjde v *Haringey Independent* a *Haringey Advertiser*. Nahoře bude stát velkými písmeny BARNEY RUBBLE, protože tak mu říkala máma, když byl malý. Původně se tak jmenovala postavička z kresleného seriálu o Flintstoneových, rodině z doby kamenné. Tenhle titulek měl upoutat pozornost. Následující text se často měnil, protože Barney se pořád nedokázal rozhodnout, který zabírá nejvíc. Někdy tam stálo pouhé: STÝSKÁ SE MI. Jindy zvolil sdílnější a osobnější formu: NĚKDY BYCH SI S TEBOU STRAŠNĚ RÁD POPOVÍDAL. Jednou se dokonce odhodlal k variantě: KAŽDÝ DEN BEZ TEBE JSEM O KOUSEK BLÍŽ SMRTI. Ale litoval toho, jen co text odeslal. Takovouhle věc by do novin psát neměl, i když inzerát byl anonymní a vlastně to byla pravda.

Inzerát vždycky končil e-mailovou adresou, kterou si založil tajně a o níž věděl pouze on. Kontroloval ji dennodenně a bude to tak dělat pořád, protože máma by se mu mohla ozvat kdykoliv.

Příští měsíc se přesune do Inslingtonu. Než mu bude třináct, bude mít prohledaný celý Velký Londýn a vrhne se na okolní okresy.

Kdyby táta našel tuhle mapu, vlastně by se nic nestalo. Nikdy by neuhádl, co znázorňuje. Přesto bylo z jakéhosi důvodu důležité udržet si to jako tajemství.

Když znovu napnul oba astronomické plakáty, vydal se na druhý konec kamrlíku ke stolnímu počítači. V příchozí e-mailové poště bylo několik zpráv od kamarádů ze školy, jedna od tělocvikáře pana Greena, která se týkala víkendového turnaje, a celá řada oznámení odkazující na nové komentáře na jeho Facebooku. Popravdě nebyl dost starý na to, aby

si směl založit facebookovou stránku, ale většina dětí ve třídě je také měla. Prostě o svém věku lhaly. Podíval se, kolik je hodin; zbývalo mu několik minut, než by měl jít do postele.

Na Facebooku najel rovnou na stránku Pohřešovaných chlapců, která vznikla teprve před několika týdny, když zmizel druhý kluk z jižního Londýna, Ryan Jackson. Stránku právě sledovalo 5 673 lidí a mezi příspěvateli, kteří se rekrutovali z řad senzibilů, ale i naprostých bláznů, probíhala čilá diskuse.

Jeden člověk si myslel, že chlapci jsou využíváni k nelegálním lékařským experimentům v tajném výzkumném zařízení, které se nachází někde poblíž řeky.

Některé komentáře zjevně pocházely od skutečných kamarádů pohřešovaných kluků, jiné od cizích lidí, kteří jim přáli štěstí. Některé komentáře však byly i nepřátelské a jiné zas vyjadřovaly rozhořčení, že sociální sítě takhle jen přizívají rochnění se v cizím neštěstí.

Barney se konečně propracoval až na konec dlouhé řady komentářů. Bože, ty lidi jsou ale pošahaný. A nejvíc asi nějaký Peter Sweep. Za prvé, neměl u profilu fotku, jen nějaké krvavě rudé růže. Chyběly i jakékoliv osobní informace, ačkoliv to u lidí na Facebooku nebývá obvyklé. Měl téměř pět set přátel, ale podle všeho to byli jen ti, co také „lajkovali“ stránku s pohřešovanými kluky. Jako by ta stránka vznikla jen proto, aby lidi mohli komentovat ty vraždy. Barney se děl před obrazovkou a díval se na poslední Peterův vzkaz na konci vlákna.

Strašně vzrušující. Už dva mrtví. Teď možná další dva!

Na konec vlákna se automaticky přiřadil aktuální komentář. Barney si ho se zájmem přečetl. Byl opět od Petera Sweepa.

Poslední zprávy o Barlowových dvojčatech. Dnes večer objevila lewishamská policie na břehu Temže dvě těla. Oficiální prohlášení bude záhy následovat. Odpočívajte v pokoji, Jasone a Joshuo, vy andělská dvojčátka.

Peter Sweep byl na stránce Pohřešovaných chlapců jedním z nejpravidelnějších přispěvatelů. Jeho komentáře se zpočátku vždycky vyznačovaly velkou přesností a zněly, skoro jako by šlo o oficiální zprávy. V prvních dnech po založení stránky leckdo spekuloval, že Peter je nějakým způsobem zaangażovaný do policejního vyšetřování. Úplně všechno, co napsal, se pak ukázalo být pravdivé. Nakonec ale vždycky přidal nějakou úchylnou poznámku, což úvahu, že je ve skutečnosti policistou, dělalo krajně nepravděpodobnou.

Od posledního Peterova komentáře uběhlo sotva několik vteřin a strhla se lavina reakcí. Barney si všiml, že se do diskuse připojil i Lloyd, a o malou chvíli později také Harvey. Jako obvykle všichni prahli po dalších informacích a zároveň se ptali, kde tu zprávu Peter vyšťoural. Na to však neodpověděl, ostatně jako vždy.

Kde se vzala, tu se vzala, Barneymu se v hlavě zrodila myšlenka. Kdyby zmizel on, kdyby se jeho tvář objevovala každý večer v televizi, v novinách, na plakátech a letáčích rozdáváných na vlakových a autobusových nádražích, všimla by si ho máma? Stačilo by to, aby se vrátila? Mohl by strávit celé

roky trpělivým obesláním všech místních tiskovin, utratit za to každou penci, kterou má, a nemusel by vůbec pokročít. Kdyby ho ale pohřešovali, okamžitě by koukal z každé fotky po celém státě. Tohle by přece muselo zabrat, ne? Pak by se máma určitě vrátila.

Barney vstal, náhle unavený z Facebooku a reakcí všech přispěvatelů předstírajících bůhvijaké pohnutí, které on nikdy necítil. Kdo z nich ví, jaký je to pocit milovat někoho víc než kohokoliv jiného, a přitom nevědět, kde ten člověk je? Už se ho zase zmocňoval pocit, kdy by nejraději něco rozbil, mrštil sklenicí proti zdi, prohodil židli oknem. Polil koberec inkoustem. Zhluboka dýchal. Při nádechu se snažil počítat do čtyř, při výdechu jakbysmet. Kde je ta krabička? Barney dýchal jako o závod, neměl to pod kontrolou. Nádech, raz, dva, tři, čtyři, výdech, raz, dva, tři, čtyři. Vyběhl z kamrlíku a zamířil do ložnice. Přesně uprostřed na nočním stolku stála jednoduchá hranatá krabička z exotického dřeva. Uvnitř ležely na buničité vatě pokroucené a seschlé zelené rostlinky. Jeho sbírka čtyřlístků. Celkem jich bylo sedm.

Když našel první, byly mu pouhé dva roky. Byli s mámou v parku spolu s dalšími maminkami a jejich batolaty. Sám si na to nepamatoval, ale máma mu všechno později vyprávěla. „Bavila jsem se s jednou maminkou a ty jsi najednou začal pištět, jaks to obvykle dělával, když ses dožadoval pozornosti. Pak jsi ke mně natáhl ručičku a řekl: ‚Mami, štyži. Ne tši. Štyži.‘ A v baculaté dlani jsi držel svůj první čtyřlístek, který já jsem nikdy v životě nenašla.“

Několik následujících let byl doslova posedlý jejich hledáním. Díval se pod nohy a jejich tvar na něj z trávy a jetele doslova vystupoval. „Jak to děláš?“ nepřestávala se divit

Tak to je, tak to bude

máma. Ve čtyřech letech, v době, kdy matka odešla, našel poslední. Nepamatoval si, jestli ho viděla, nebo už ne.

Barney se uklidnil. Zavřel krabičku a položil ji vedle postele. Do očí mu stouply slzy. Dokázal najít čtyřlístky. Dokázal najít cokoliv, co se ztratilo. Tak proč nedokáže najít mámu?

7

Dveře řadového domku otevřela policistka, která byla rodině přidělena jako styčná důstojnice a terapeutka. Stačil jí jediný pohled do Daniny tváře. Rychle ustoupila stranou, aby mohla projít a zmizet z očí hloučku novinářů, který už dva dny tábořil před domem Barlowových. Zevnitř se ozývala televize a z horního patra nějaká hudba.

„Kde jsou?“ zeptala se Dana.

„V obývacím pokoji,“ odpověděla přidělená terapeutka. Hned to poznala. Vždycky to poznají.

Dana ji nechala, aby ji zavedla chodbou do dveří na pravé straně. Místnost, která se před nimi otevřela, byla dlouhá a úzká, a zabírala téměř celou hloubku domu. Rodina seděla před televizí a snažila se budít zdání, že ji sleduje. Matka, otec, jedna z matčinych sester, která mezi nimi vypadala jako rozhodčí, a čtrnáctiletý bratr dvojčat, Jonathan. Jeho šestnáctiletá sestra byla v pokoji v patře, jak se dalo soudit podle hudby, která k nim doléhala.

Když pan Barlow uviděl Danu, vstal a vypnul televizi. Zů-

stal stát vedle přístroje, čekal. Jeho manželka jako by ztuhla v křesle.

„Mám pro vás zprávu,“ začala Dana a zatěkala očima z otce na matku. „Chtěli byste si promluvit o samotě?“ Očima zabloudila k jejich synovi. Ten okamžitě pochopil význam otázky a přesunul se do sedačky vedle mámy. Vzal ji za ruku, vypadal vyděšeně a mnohem mladší, než by odpovídalo čtrnácti.

„Mluvte,“ řekl otec. I on pochopil. Všichni to věděli. „Ven s tím.“

„Je mi velice líto, ale dnes večer jsme našli těla dvou malých chlapců. Jsme přesvědčeni, že to jsou Jason a Joshua. Je mi to moc líto.“

„Dvě těla?“ řekl. „Oba?“

Danu po chvíli napadlo, jestli jí nemůže něco puknout v hlavě, když matčino kvílení ihned nepřestane.

8

Ťukání utichlo. Znělo jako vždy. Tři ostrá zaklepání, dost hlasitá na to, aby byla slyšet i na zahradě, ale ne zas tolik, aby v ní vzbudila pocit ohrožení nebo agresivity. Třikrát po sobě. Jeho klouby se musely devětkrát dotknout dřevěných vstupních dveří. Nikdy ho neslyšela odcházet.

Ještě nedávno by byl schopen vniknout jí do bytu pomocí plastové kreditní karty. Nejmodernější zabezpečovací zařízení, které jí sám namontoval, mu v tom teď bránilo. Je to opravdu legrační. Mělo ji chránit před vrahem, teď ji chránilo před ním.

Od posledního klepání uběhly nejméně dvě minuty. Byl pryč. Cítila, že se jí už lépe dýchá, vyšla tedy na dlouhou úzkou zahradu. Zdi, které ji obklopovaly, byly vysoké, ale ten, kdo zahradu osazoval, vybíral obezřetně a všem rostlinám se dobře dařilo i ve stínu. V létě vůně jasmínu, zimolezu a starodávných růží přebíjela štiplavý zápach velkoměsta. V zimě mráz a někdy i sníh dělaly z keřů ledové sochy jako z pohádky.

Z horního patra sousedního domu sem dopadalo světlo. Viděla šešulku Barneyho hlavy sklánějící se nad počítačem. Zvláštní, milé dítě. Jasně že byl v domě sám, v žádné jiné místnosti se nesvítilo. Bylo už skoro deset. Nepovažovala to za správné. Je sice dost rozumný, ale ví, co se děje, ve všech novinách a televizních stanicích se mluví o pohřešovaných klucích jeho věku, takže by se snadno mohl začít bát.

Za zdí se ozvalo štrachání. Ve zlomku vteřiny se jí rozbušilo srdce. Vzápětí se nad okrajem zdi vynořily hlava a ramena člověka, kterého Lacey okamžitě poznala. Postava se vyhoupla přes zídku, spustila nohy na druhou stranu a pak seskočila do zahrady.

„Ahoj.“

„Co to vyvádíte?“

Detektiv inspektor Mark Joesbury ze Speciálního operačního útvaru, jenž řídil tajné akce, zakroužil ramenem, jako by si uvolňoval ztuhlý sval. Byl opět ostříhaný nakrátko, skoro na ježka, což mu propůjčovalo drsnější, i když méně přítažlivý výraz. „Neberete mi telefon, ignorujete e-maily, dokonce ani neotevíráte,“ začal. „Tak co mi zbývá?“

„Copak jste to nepochopil?“

Krátce mrknul, sotva znatelně trhnul hlavou. Rysy mu ztvrdly. „Možná by vás zajímalo, že ta cambridgeská banda byla oficiálně obžalována a první soudní slyšení proběhne příští měsíc. Osmadvacátého.“

Cambridge. Jen při vyslovení toho jména se jí dělalo nevolno. „Dobře,“ odpověděla. „Jenže tohle mně mohl přijít oznámit obyčejný konstábl.“

Uhnul očima a pohlédl na dveře do zimní zahrady. „Můžeme jít dovnitř?“ zeptal se.

„Chtěla jsem už jít do postele,“ řekla Lacey. „Takže to by asi nebylo nejvhodnější, že?“

Joesbury utrápeně vzdychl. „Nechte toho. Chtějí zprostit obžaloby v plném rozsahu, protože se cítí nevinní.“

„Nic jiného bych ani nečekala.“

Osmadvacátého března. Věděla, že je to jen otázka času. Britský právní systém je pomalý, ale neblomný. Během prvního slyšení ji pravděpodobně nebudou potřebovat. Shromažďování důkazů bude trvat měsíce. Ona nespěchá. Aspoň bude mít čas vyrovnat se s úzkostí, jež se jí rozlévá žilami jako tekuté olovo pokaždé, když si vzpomene na všechny lednové události.

„Soudní proces se potáhne,“ řekl Joesbury. „Budete se ho muset zúčastnit.“

„Já vím.“

„Zvládnete to?“

Ne, měla pocit, že to nezvládne. „Jasně,“ odpověděla.

Opět vzdychl, postoupil o krůček blíž. „Dana říká, že vám předepsali další měsíc zdravotní dovolené. A taky říká, že kromě oficiální komunikace, kterou nemůžete ignorovat, o vás od návratu do Londýna nikdo neslyšel. S nikým se nestýkáte. Dokonce si s nikým ani netelefonujete a neprokazujete sebemenší zájem vrátit se do práce.“

Kam tím míří?

„Lacey, to nejste vy.“

„Bez urážky, inspektore Joesbury, ale vy o mně nic nevíte.“

Další hluboký vzdech, jako by přirozená touha po soukromí a volnosti byla něco dětinského a nepatřičného.

„Vím, že práce je pro vás důležitá,“ pokračoval. „Jak jste

mi to vloni říkala? Že kromě policejní kariéry nic nemáte? Jestli na ni hodláte rezignovat, co vám zůstane?“

Věděl toho o ní ještě mnohem víc. V tomhle ohledu byla s Markem Joesburym vždycky potíž. Co nevytušil instinktivně, vždycky nějak vyšťoural.

„Zaslechl jsem, že Safírové jednotky nabírají další lidi,“ řekl.

Safírové jednotky byly relativně nové útvary Metropolitní policie, jež měly za úkol zabývat se násilnými trestnými činy se sexuálním podtextem. Lacey se dala k polici vlastně proto, že odjakživa toužila bojovat proti násilí páchanému na ženách a viděla v tom dlouhodobý smysl své práce. Samozřejmě, že takhle o tom uvažovala před případem v Cambridge.

„Nemůžu,“ hlesla.

Naklonil se. Stál teď tak blizoučko, že kdyby jen trochu chtěl, mohl by se jí dotknout. To nemohla dopustit. O krůček poodstoupila.

„Myslel jsem to vážně,“ řekl.

Mohlo za to pravděpodobně světlo, ale jeho oči jí už nepřipadaly blankytně modré. Teď měly odstín bouřkových mraků a jizva na pravém spánku se růžově leskla, jako by byla úplně čerstvá.

„Každé slovo, které jsem na té věži vyslovil, jsem myslel vážně,“ pokračoval. „Prokrista, Lacey, dokážeme být k sobě upřímní, jen když jeden z nás je na pokraji smrti?“

Lacey si nebyla jistá, jestli zvuk, který se jí vzápětí vydral z hrdla, měl být smích nebo vzlyk. V každém případě to nakonec vyznělo pěkně divně. Vteřinu na to se mu už pevně tiskla k hrudi a kňučela jako malé dítě, když si narazí koleno.

To je přesně ono! Právě kvůli tomuhle nedokáže být někde, kde je i Mark Joesbury.

„No tak, no tak,“ konejšil ji a do puntíku plnil svou otcovskou roli. „Bylo hrozný, čím jste si musela projít,“ šeptal jí do ucha.

Tohle musí okamžitě přestat. Ještě chvíli a vyklopí mu úplně všechno. S vypětím všech sil se snažila uklidnit, dopřála si minutku, aby přestala vzlykat, a pak se odtáhla. Dřív než zdvihla hlavu, oběma rukama si otřela slzy z tváří.

„To snad není možný? Pořád předstíráte, že si nepamätujete, co jsem řekl na věži?“

Podívej se mu do očí. „Už jsem v pořádku, pane, opravdu. Jen ještě potřebuju trochu času. Děkuju za váš zájem.“

Joesburyho projevy něžnosti nikdy netrvaly dlouho, a také tenhle zmizel tak náhle, jak začal. „Jenom doufám, že si udržíte jasnou hlavu a nic nezapomenete dřív, než začne soudní proces,“ řekl. „To poslední, co bychom potřebovali, je svědkyně obžaloby, která si není jistá podrobnostmi.“

Možná, že mu skutečně jde jen o to, aby se dala dohromady kvůli svědecké výpovědi. No jasně, život bude mnohem jednodušší, když se schováme za případ.

„Já vás nepotopím,“ ujistila ho.

„Já vím, že ne. Myslím, že byste se měla pořádně prospat.“

„Děkuju.“

„Pojďme zítra večer někam.“

„Cože?“

„Na večeri. Nic těžkého – vlastně bych vám rád někoho představil. Byla by sedmá tak akorát?“

Zavrtěla hlavou. „To není dobrý...,“ než stačila dokon-

čít větu, Joesburymu zapípala kapsa. Přečíst textovou zprávu zabere několik vteřin. Přesně to ji hrálo do karet. Odvrátila se, jako by mu chtěla dopřát soukromí, a popošla ke dveřím do zimní zahrady. Ve skle viděla jeho odraz. Ťukal do klávesnice oběma palci a nebýt to trapné, žárčila by, že jí ho někdo bere a plete se jim do cesty.

„To byla Dana,“ řekl na vysvětlenou a vyhledal její pohled v odraze.

Dana. Kdo jiný?

„Dnes večer našli ty pohřešované děti.“

Instinktivně se k němu otočila a pohlédla mu do očí. Prahla po informacích. Byl to čistě policejní reflex, kterého se marně snažila zbavit.

„Předpokládám, že jsou...“

Přikývl. „Těla se našla před pár hodinami poblíž Tower Bridge. Dana právě jede s jejich otcem na patologii.“

Nebylo k tomu co dodat. Takle povinnost byla nesnesitelná. Vždycky se to nějak snažili vydržet, když už se policii dobrovolně upsali. Ale Lacey to už nedokázala.

„Stává se z toho dost ohavná záležitost,“ pokračoval Joesbury, jako kdyby to sama nevěděla. „Čtyři děti mrtvé, jedno stále pohřešované. A s vyšetřováním nejsme ani o kus dál.“

„Jste k tomu přidělen?“

Ne, neptej se. Už ti do toho nic není a jakákoliv informace narušuje hradby, které sis kolem sebe vystavěla.

Joesbury zavrtěl hlavou. „Ne, jen funguju jako Danin boxovací pytel, jako hromosvod, když je toho na ní moc. Chcete se přidat?“

Ach, jak by ne. Kdyby na něj ale jednou začala ječet, dokázala by vůbec přestat?

„Zvláštní vyšetřovací tým teď bude potřebovat další lidi,“ pokračoval. „Daně by se vaše pomoc mohla hodit.“

„Nedokážu to.“

„Mohla by vás přeřadit – do administrativy, jestli by vám to víc vyhovovalo. Až bude případ vyřešen, budete mít výbornou výchozí pozici při žádosti o povýšení.“

Vypotřebovala už všechna slova. Dokázala jen zavrtět hlavou.

Joesbury pohlédl na hodinky. „Budu muset jít,“ řekl. „Tak zítra?“

Znovu zavrtěla hlavou, tentokrát se sklopenýma očima.

„Tak jo, vyhrála jste. Hodláte mě nechat zase skákat přes zeď, nebo bych mohl odejít brankou?“

Bez jediného slova vytáhla Lacey svazek klíčů ze dveří od zimní zahrady a šla odemknout branku vedoucí do boční uličky. Sehnula se, aby uvolnila dolní zástrčku, zatímco Joesbury se mordoval s horní. Od doby, co branku naposledy otevírala, obrostla jasmínem. Aby se dvířka pohnula, museli za ně zatáhnout společně. Na zem popadaly žluté kvítky.

„Tak zas někdy, Flintová,“ řekl, když odcházel ze zahrady.

V Laceyině duši jako by zahořel arch papíru, zkroutil se v plameni a zůstal tiše ležet.

9

„Otec Jasona a Joshui Barlowových před hodinou formálně identifikoval jejich těla,“ oznámila Dana vyšetřovacímu týmu na policejní stanici. V místnosti byli všichni, včetně jejího přímého nadřízeného, superintendanta Davida Weavera. „Vzhledem k těmto novým okolnostem ve vyšetřování shrnu fakta.“

Ze stěny za jejími zády shlížela z fotografií pětice chlapec-kých tváří, která jako by čekala, s čím přítomní přijdou.

„Během posledních osmi týdnů se z domova nebo blízkého okolí ztratilo pět chlapců ve věku od deseti do jedenácti let,“ řekla. „Nikdo je neviděl odcházet, nikdo nespatriť nikoho, kdo by je odváděl. Nikde se nenašly obvyklé stopy svědčící o násilném odvláčení. První z chlapců, který zmizel, se jmenuje Tyler King a naposledy byl viděn dvacátého prosince. Stále je pohřešován a možná nemá s tímto případem nic společného. Doposud byla nalezena čtyři těla.“

Weavera jeho vzezření jako by předurčovalo pro práci u policie. Měl tmavé husté vlasy, úzké rty, zahnutý nos

a Daně vždycky připomínal dravého ptáka. Její dojem ještě umocňoval Weaverův zvyk sedět vzpřímeně a bez hnutí a jen třeškat očima sem a tam.

„Ryan Jackson zmizel třetího ledna, sedm dnů byl kdesi držen a poté se jeho tělo našlo na bahnitém břehu u Deptford Creeku,“ pokračovala. „Noah Moore byl unesen jednadvacátého ledna, a o pět dní později byl nalezen mrtvý u Bermondsey. V obou případech smrt nastala jen několik hodin předtím, než se někdo zbavil jejich těl. Na první pohled se zdá, že i v případě Barlowových dvojčat to bude stejné.“

Všechny oči se zadívaly na snímky dvou mrtvých chlapců téměř identického vzezření. Jejich těla ležela na olejnatě se lesknoucím a kameny posetém písčitém říčním břehu. Jen Weaverův pohled se dál upíral na Danu.

„Ani Ryan ani Noah nebyli sexuálně zneužiti nebo mučeni žádným zjevným způsobem,“ konstatovala Dana. „První ohledání svědčí o tom, že totéž platí o Barlowových chlapcích. Příčina smrti byla pokaždé stejná. Nastala v důsledku nadměrné ztráty krve po přetnutí krční tepny neboli krkavice.“

„Domníváme se, že vrahem je někdo, koho znají?“ zeptal se Weaver.

„Vypadá to tak, šéfe,“ odpověděl Anderson, když Dana přikývla. „Desetiletí nebo starší kluci už mají dost rozumu na to, aby odešli s někým, koho neznají. Zvláště v Londýně. V opačném případě by se aspoň trochu bránili.“

Cizímu chlápkoví snad, pomyslela si Dana, kdyby však šlo o ženu...

„Když zmizel Noah, začali jsme pátrat po spojitostech mezi ním a Ryanem,“ vysvětloval Anderson všem přítom-

ným. „Samozřejmě, že přede dvěma dny jsme do tohoto pátrání zahrnuli i Barlowova dvojčata. Bohužel jsme na nic prokazatelného nepřišli.“

„Veškerá podobnost začíná a končí zjištěním, že všichni čtyři – pět, zahrneme-li do toho i Tylera – žili zhruba ve stejné oblasti,“ řekla Dana, „jsou stejného věku a stejné etnické příslušnosti. To je bohužel vše. Chodili do čtyř různých škol, nemáme žádné důkazy, že by se jejich rodiny mezi sebou znaly.“

„Všechny rodiny se liší i zázeminím,“ vysvětloval dál Anderson. „Ryan žil pouze s mámou a dvěma mladšími sourozenci. Noah Moore byl jediné dítě bohatých a vytížených rodičů. Jasonův a Joshuův otec byl šest měsíců bez práce, jejich matka pracovala na částečný úvazek v supermarketu.“

„Dva z nich chodili do skauta, ale každý do jiného oddílu,“ řekla Dana. „Všichni čtyři – pět, zase s Tylerem – hráli fotbal, ale najděte mi desetiletého kluka, který ho nehraje.“

„Někde nějaká spojitost bude,“ pronesl Weaver.

„Souhlasím, šéfe, ale už jsme mluvili snad s každým, kdo ty kluky znal, včetně jejich kamarádů. Každou drobnost jsme zadali do systému, ale nevyskočilo na nás nic kromě fotbalu, což už jsme zjistili sami.“

Během hovoru Dana pohlédla na operátorku systému, aby se ujistila o pravdivosti svých slov. Systém se jmenoval HOLMES a šlo o sofistikovaný program, jenž shromažďoval a zpracovával veškerá dostupná data související se závažnými trestnými činy z celého Spojeného království. Během několika minut dokázal nalézt podobnosti, styčné body a souvislosti mezi různými zločiny. Operátorka, nenápadná žena

středního věku, zavrtěla hlavou. HOLMES jim dosud nepomohl.

„Co trenéři?“ zeptal se Weaver. „Prověřili jste je?“

Anderson přikývl. „Nic,“ konstatoval. „Navíc trenéři chlapeckých fotbalových týmů bývají obvykle sami tátové. Nějak mi sem neštymuje obrázek tatky od rodiny.“

Superintendent vstal a přešel k tabuli. Pětice kluků na něj zvesela shlížela. Ryanovi chyběl přední zub, který si vyrazil na hřišti.

„Co s nimi provádí?“ položil řečnickou

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!